

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Μίαν νύκτα τοῦ Νοεμβρίου, δύο πυρὰ ἐφαίνοντο εἰς Ἐηροχαλιάν, διακόσια βήματα ἐκείθεν τοῦ Τεκέ, καὶ πλοιάριον ἀπάραν ἀπὸ τὴν παραλίαν τῆς πόλεως τῆς Λευκάδος διηυθύνετο πρὸς αὐτά. Πλησιάζαντες δὲ εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἀκαρνανίας τοῦ πλοιαρίου, εἰς τῶν ἐν τῇ λέμβῳ τριῶν ἀνδρῶν ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηρὰν παρὰ τὰ δύο πυρὰ, ἔνθα εὗρεν ἄνδρα ἄγνωστον εἰς αὐτόν, καὶ παρ' αὐτῷ μίαν γυναῖκα καὶ ἓν παιδίον. Εἰς τὸ φῶς ἔμως τῶν παρατήρησε χρυσαῆς κινητὰς ταινίας ἀνωθεν τῶν ὑψωμάτων καὶ ἐνόησεν ὅτι ἔνοπλοι κατέχουσι τὰ ὄχυρά τῆς θέσεως μέρη.

— Ὑμεῖς εἰσθε, ἠρώτησεν ὁ ναύτης τὸν ἄγνωστον, οἷτινες θὰ διαδῆτε ἀντυκρῶ;

— Ναί, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, ὄχι ἔμως ἐγώ, ἀλλ' ἡ γυνὴ καὶ τὸ παιδίον. Εἶπε εἰς τὸ καλὸν Σικελιανὸν ὅτι παραδίδω τὸν πολυτιμὸν μου τοῦτον θησαυρὸν εἰς τὴν φιλοξενίαν φιλογενῶν Λευκαδίων.

— Μὴ σὲ μέλλῃ, Καπιτάνε, ἐκράυγασεν εἰς ἐκ τοῦ πλοιαρίου, μὴ σὲ μέλλῃ, ἡ γυνὴ καὶ τὸ παιδίον θέλουσιν εἰσθαι πολυτιμότερα καὶ αὐτῶν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Λευκάδων... Τίς ἄρα ἦτον ὁ φωνήσας...

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κατσαντώνη ἀντανεκλάσθησαν τὰ πυρὰ, ἔνθα δάκρυ ὡς χρυστάλλινον πρίσμα ἀνέδλωσεν ἐπὶ τῶν βλεφάρων του. Τὰ βλέμματα τοῦ Κατσαντώνη παρεκκολούθησαν τὸ πλοιάριον μέχρις οὗ ἐγένετο ἀφαντὸν ἐν τῷ σκότει.

— Ἐχομεν καιρὸν, παιδιὰ, νὰ διαδῶμεν ἀπόψε τὸν Καρβασαράν ἐμπρὸς λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἥρωα, καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν.

Ἡ αὐγὴ τοὺς ἐχαιρέτισεν ἀνωθεν τῆς Ἀριάδας, ἔνθα ἐκάθισαν νὰ ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον, καὶ ἐπομένως νὰ προγευ-

ματίσασιν. Ὁ Κατσαντώνης ρίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν συντρόφων του παρετήρησεν, ὅτι ἔλειπεν ὁ Θεόδωρος.

— Τί ἔγινε, παιδιὰ, ὁ Θεόδωρος; ἠρώτησε.

Τότε στρέφαντες τὰ παλληκάρια πανταχέθεν τὰ βλέμματα τῶν εἶδον τῷ ὄντι, ὅτι ὁ Θεόδωρος ἦτο ἀπών.

— Ἴσως εἶνε ἐδῶ πλησίον διὰ . . . ἀπεκρίθησάν τινες.

— Κυτάξτε, εἶπεν ἀνήσυχος ὁ Κατσαντώνης.

Οἱ ἀρματοῦλοι ἀνέβησαν εἰς τὰ ὑψώματα, ἐζήτησαν αὐτὸν πανταχοῦ, ἐπυροδόλησαν, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις.

— Τί ἔγινεν, ὦρέ, εἶπεν ὁ Κατσαντώνης· τί ἔγινε; μᾶς ἐπρόδωσαν.

— Ἴσως ἐτρόπωσε πουθενὰ καὶ κοιμάται, εἶπεν ὁ ὑπασιπότης Κώστας.

— Τί ἐτρόπωσε καὶ τί κοιμάται; ὑπέλαβεν ὁ Κατσαντώνης, τὰ ὄπλα σας εἰς τὸ χέρι.

— Ὅταν ἤρχομεθα τὴν νύκτα, εἶπεν ὁ Βασίλειος, αὐτὸς ἔμεινεν ὀλίγον ὀπίσω, ἴσως δι' ἀνάγκην του.

— Βρὲ σύντροφοι, ἐφώναξεν ὁ Κατσαντώνης, ὁ ἔχθρος μᾶς παρακολουθεῖ· προγευθῆτε διὰ νὰ εἰσθε ἕτοιμοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Εἰς Μονὴν Κονδάρη, κάτωθεν τοῦ Καρβασαρά, κειμένην ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς κοιλάδος, ὑπῆρχε καλόγηρός τις, ὅστις νόθος ὢν καὶ οὐδένα ἔχων συγγενῆ κατέφυγεν ἐν αὐτῇ· ἠλικιωθεὶς δὲ διωρίσθη κτηνοβοσκὸς καὶ κανθηλανάπτης συγχρόνως τῆς Μονῆς. Ὁ καλόγηρος οὗτος ἔχων ἐρυθρὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, μεγαλύτερον ταλήρου, ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν μοναχῶν Καρδαρίνης. Ὁ Ἰσοῦφ Ἀράπης ἰχνηλατῶν τὸν Κατσαντώνην ἔμαθεν ὑπὸ τῶν κατασκόπων ὅτι διηυθύνετο πρὸς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν Μονὴν ἔλαβε τροφάς. Ὅθεν διαβάς ἐκείθεν ἠρώτησε τὸν τε Ἠγούμενον καὶ τοὺς Μοναχοὺς, ἐὰν εἶδον τὸν